

Arrest

nr. 119 652 van 27 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 18 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 januari 2014.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. MAJUMDAR.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoekers asielrelaas.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot de ongelooftwaardigheid van het relaas te besluiten duidelijk uit de stukken in het administratief dossier

blijken en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen argumenten aan die deze vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven.

De commissaris-generaal heeft onder meer vastgesteld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers beschrijving van zijn reisweg en dat verzoeker vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn asielrelaas en over de documenten die hij voorlegde.

Verzoeker betwist enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing. Zo stelt hij dat twee maanden een bijzonder korte tijd is om een organisatie te leren kennen, dat er geen mogelijkheid was om zijn baas te leren kennen en dat niet van hem kan worden verwacht dat hij twee en een half jaar na zijn opleiding veel anekdotes kan vertellen of de namen van de verschillende sprekers kan geven.

Dit verweer volstaat niet om de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas op te heffen. De beslissing van de commissaris-generaal is immers gebaseerd op een veelheid aan motieven waarvan verzoeker er slechts enkele betwist. Deze motieven zijn bovendien draagkrachtig, vinden steun in het administratief dossier en hebben betrekking op de kern van verzoekers asielrelaas. Gelet op de vele ongeloofwaardig bevonden verklaringen en verzoekers beperkte verweer maakt verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G.

DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoonde dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 januari 2014, voert verzoekende partij aan dat zij niet akkoord kan gaan met de beschikking omdat alle elementen die zij aangekaart heeft in haar verzoekschrift moeten behandeld worden. Verzoekende partij wijst er op dat er geen tegenstrijdigheden zijn in haar relaas, zij op alles kon antwoorden en haar relaas dan ook waarachtig is.

1.4.3. Met het argument dat zij niet akkoord kan gaan met de beschikking omdat alle elementen die zij aangekaart heeft in haar verzoekschrift moeten behandeld worden weerlegt verzoekende partij niet dat *"De commissaris-generaal (...) onder meer vastgesteld (heeft) dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers beschrijving van zijn reisweg en dat verzoeker vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn asielrelaas en over de documenten die hij voorlegde."* en *"Verzoeker (...) enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing (betwist)"*.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partij op geen enkele wijze - ook niet in het verzoekschrift - weerlegt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de beschrijving van haar vluchtroute zoals in de bestreden beslissing wordt toegelicht.

Ook wat het relaas en de beweerde vervolgingsfeiten betreffen dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot het betwisten van enkele motieven van de bestreden beslissing, zoals reeds in de beschikking wordt aangegeven. Zo dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet weerlegt dat *"Toen u op het sterk anti-regeringsgezinde karakter van deze retoriek gewezen werd, en meer bepaald of u zich op basis daarvan nooit vragen had gesteld over deze organisatie, gaf u trouwens toe dat u toen eigenlijk al begreep dat er iets niet klopte. U deed het naar eigen zeggen echter louter voor het geld, en had bovendien niet het gevoel iets verkeerd te doen, aangezien u gewoon over de Islam sprak en lang niet de enige bent die in Bangladesh actief is voor deze organisatie (gehoorverslag CGVS, 22). Wat er ook van zij, zelfs indien u effectief om financiële redenen voor Hizbut Tawhid activiteiten gedaan zou hebben, quod non, dan nog dient opgemerkt te worden dat de Bengaalse autoriteiten het recht hebben u in dit verband te interpellieren."*

Dit ondermijnt logischerwijze dan ook uw vrees voor vervolging die hier onlosmakelijk mee verbonden is. Vooreerst legt u wat betreft uw vrees ten aanzien van uw vroegere werkgever bij Hizbut Tawhid enigszins verwarrende verklaringen af waarom u uw activiteiten voor Hizbut Tawhid in Bangladesh niet zomaar stop te kunnen zetten. Toen u uw werkgever vertelde met dit werk te willen stoppen, zou hij u immers met d dood hebben bedreigd. Hij wilde niet dat u stopte, omdat u te veel over de organisatie wist en omdat ze reeds te veel tijd en geld in u geïnvesteerd hadden. Gevraagd om te verduidelijken welke informatie precies bedoeld werd als uw werkgever zei dat u al te veel over de organisatie wist, gaf u eerst ontwijkende antwoorden om vervolgens te benadrukken dat het belangrijkste probleem voor uw werkgever was dat u zich niet langer ten dienste van de Islam wilde stellen (gehoorverslag CGVS, 14). Het is in deze context trouwens maar weinig aannemelijk dat uw werkgever na deze hevige discussie u zomaar op uw woord geloofde dat u uw activiteiten voor Hizbut Tawhid zou verder zetten en u vooral de vrijheid liet om zelf contact met hem op te nemen van zodra het u het best uitkwam (gehoorverslag CGVS, 14).

Bovendien rijst de vraag waarop u deze vrees precies baseert. Zo kunt u immers geen enkel concreet voorbeeld noemen van andere voormalige aanhangers van Hizbut Tawhid die een dergelijk lot beschoren waren (gehoorverslag CGVS, 23). Wat betreft uw bewering dat Hizbut Tawhid in Bangladesh over een wijdvertakt netwerk zou beschikken (gehoorverslag CGVS, 14 en 23), kan trouwens nog de kanttekening worden gemaakt dat dit niet bevestigd wordt door uw verdere verklaringen. Zo verklaart u namelijk dat er in uw regio van herkomst, in Monlga, nooit eerder aanhangers van deze organisatie actief waren geweest en u zelfs anno 2011 de enige was (gehoorverslag CGVS, 24).

Ten tweede dient wat betreft uw vrees ten aanzien van de Bengaalse autoriteiten vastgesteld te worden dat er helemaal (nog) geen zaak tegen u werd opgestart (gehoorverslag CGVS, 12 en 26). U zegt ook

dat u bij familie in Bhola ging uit vrees voor de politie, maar achtte het blijkbaar niet nodig om in de zes maanden dat u daar onderdook een advocaat onder de arm te nemen om de zaak voor u op te volgen (gehoorverslag CGVS, 15). Pas na uw vertrek stapte uw vader naar een advocaat en deze kwam op informele wijze te weten dat er pas na uw arrestatie een zaak opgestart zou worden. Volgens uw advocaat verdenkt de politie u namelijk van banden met een terroristische organisatie, maar is het in dergelijke gevallen gebruikelijk om pas na arrestatie een zaak op te starten. In dit verband verduidelijkt u verder nog dat aanhangers van Hizb ut Tawheed veelal tijdens het uitoefenen van hun activiteiten gearresteerd worden, bijvoorbeeld bij het uitdelen van dergelijke informatie over de Islam (gehoorverslag CGVS, 26). Op basis van uw verklaringen rijst dan ook de vraag waarom u bij terugkeer naar Bangladesch nog enige vrees dient te hebben jegens de politie, indien u zich niet meer met deze organisatie of haar activiteiten zou inlaten.

Bij terugkeer naar Bangladesh vreest u echter na uw arrestatie geen kans te maken op een eerlijk proces. U verwijst hiervoor naar recente berichten in Bangladesh over mensen die verdwijnen en vervolgens dood teruggevonden worden (gehoorverslag CGVS, 22-23). Als concreet voorbeeld hiervan noemt u de verdwijning van uw vriend S.(...) I.(...) na diens arrestatie door het RAB (Rapid Action Battalion). Er kan echter maar weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen hieromtrent, gezien het vage karakter ervan. Zo weet u niet wanneer die vriend precies gearresteerd werd, of er over zijn arrestatie en/of verdwijning in de media bericht werd, laat staan of zijn familie iets ondernomen heeft om hun zoon terug te vinden, zoals bijvoorbeeld het inschakelen van een advocaat (gehoorverslag CGVS, 15 en 23).

De kranten- en internetartikelen die u neerlegde ter staving van deze vrees blijken deze maar deels te bevestigen. Zo vermelden ze de arrestatie van Hizbut Tawhid-aanhangers tijdens hun activiteiten, maar verschaffen ze veelal geen informatie over het verdere lot van deze arrestanten, tenzij hun vrijlating nadien in één van de artikels. Daarbij komt nog dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat al deze artikelen u door uw advocaat toegestuurd werden. Hoewel u verklaart dat u deze documenten ongeveer twee maanden voor het gehoor ontving (gehoorverslag CGVS, 12 en 32), staat op de internetartikels duidelijk vermeld dat ze amper tien dagen voor het gehoor afgeprint werden. Hierop gewezen blijft u echter vasthouden aan uw initiële verklaring (gehoorverslag CGVS, 33). Deze bevreemdende vaststelling doet trouwens verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid en niet in het minst aan het effectieve bestaan van uw contact met een advocaat in uw land van herkomst.

Behalve de Bengaalse autoriteiten, in casu de politiediensten, en Hizbut Tawhid zelf, vreest u tevens nog vermoord te zullen worden door de lokale Awami League leiders in uw regio van herkomst (gehoorverslag CGVS, 27). Behalve de veelheid aan mogelijke personen, organisaties of diensten die u in Bangladesh volgens uw verklaringen zouden willen doden, dient vastgesteld te worden dat uw concrete verklaringen in dit verband zeer vaag blijven. Zo vertelt u dat er nog regelmatig mensen naar u thuis of in uw stad naar u op zoek komen, maar heeft u geen idee wie die mensen precies zijn en of het dus om de politie, mensen van Hizb ut Tawheed of lokale Awami League leiders gaat (gehoorverslag CGVS, 4-5).

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De brief van de advocaat betreft een persoonlijke brief die door éénder wie op éénder welk moment kan opgesteld zijn. Temeer gezien de foutieve informatie die u verschaftte met betrekking tot welke documenten u wanneer door de advocaat werden opgestuurd, rijzen er zoals eerder aangehaald overigens ernstige twijfels of u wel degelijk over een advocaat in Bangladesh beschikt. Wat de medische attesten betreft dient aangestipt te worden dat zij geen informatie verschaffen over de situatie die aanleiding heeft gegeven tot uw opname in het ziekenhuis. Het is trouwens niet gebruikelijk dat dergelijke medische attesten opgesteld worden in het Engels in plaats van in het Bengali. Uw verklaring dat de dokter zijn opleiding in België kreeg en om deze reden liever in het Engels werkte, raakt immers kant noch wal (gehoorverslag CGVS, 26). Tot slot de door u neergelegde schooldocumenten staven uw verklaringen in dit verband, maar hebben verder geen invloed op uw asielaanvraag."

Waar zij tenslotte in haar verzoekschrift op algemene wijze stelt de nodige initiatieven te hebben genomen om haar identiteitsdocumenten uit Bangladesh naar België te halen, stelt de Raad vast dat tot op heden elk spoor van die documenten ontbreekt en zij niet *in concreto* aantoonbaar daadwerkelijk pogingen te hebben ondernomen om deze stukken alsnog te bemachtigen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in

vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS